

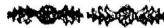
νά ρυθμοποιηθούν ὡς ἐξῆς:

« Tag ! Ja, es wird Tag ! Der letzte Tag dringt herein !
Mein Hochzeitstag sollt'es sein !
Sag' Niemand, dass Du schon bei groethchen warst. 2)

Ἀλλ' αἱ μελωδικαὶ ἰδέαι γιὰ τὰς ὁποίας ἕκαστ. λόγον ἐδῶ εἶναι κατιτί πολὺ βαθύτερον ἀπὸ τὸ μέτρον. Ἡ φύσις των εἶναι ἡ ἔκφρασις θετικῶν περιεχομένων τὰ ὁποῖα συνήθως βρῖσκονταὶ ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἐπισυνδετικὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς—καὶ τὰ ὁποῖα μόνον μὲ μέσκα ὅμοια μὲ τὰ μέσκα τῆς μουσικῆς μποροῦν νὰ μεταδοθούν καὶ ἔς τοὺς ἄλλους.

(Ἀπὸ τὸ βερολιναῖον περιοδικόν «DIE GEGENWART»,
Μετάφρασις Κ. Χ.)

ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΣΣΑΙΝ

Η ΗΛΙΟΤΑΧΤΗ

Μιά φορὰ καὶ ἕναν καιρὸ εἶταν μιὰ Βασίλισσα, ποῦχε δώδεκα χρόνια παντρεμένη, καὶ δὲν ἔκανε παιδιὰ, καὶ εἶχε μεγάλον κνημὸ γι' αὐτό.

Μιά μέρα ξύπνησε πολὺ-πρωί. Ἦταν Μάης μῆνας καὶ τ' ἀστέριξ δὲν εἶχαν ἀρχίσει νὰ σβύνωνται ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἕνα ἀλάφι καὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ βουνό.

— Στάσου ἀλάφι μου, (τοῦ φωνάζει ἡ Βασίλισσα) νὰ σοῦ εἰπῶ δυὸ λόγια.

Τὸ ἀλάφι στάθηκε καὶ ἡ Βασίλισσα κατέθηκε γλήγορα-γλήγορα τὲς σκέλες τοῦ παλατιοῦ, βγήκε ἔξω, καὶ πάει κοντὰ στ' ἀλάφι.

— Τί μέ θέλεις ;

Τῆς εἶπε τ' ἀλάφι.

— Μπορεῖς νὰ μ' ἀναιθάσῃς τὸ γληγορότερο σ' ἐκεῖνο τὸ βουνό, ποῦ βγαίνει ὁ Ἥλιος ;

2) Ἡμέρα ! Ναι ἡ στερνὴ μου μέρα μέσα μπαίνει !

Σήμερα ὁ γάμος μου ἦταν νὰ γένη !

Μὴν πῆς ἔς ἐμὲ πῶς ἦρθες κενεὸς !

Τοῦ ἀπολογήθηκε αὐτή.

— Σέ βγάζω, τῆς εἶπε, ἀλλὰ τ' εἶναι ἡ πληρωμὴ μου ;

— Νᾶρχεσαι μέσα στὸ βασιλικό μου περιβόλι χειμωνιάτικα κλόκκιρο καὶ νὰ τρῶς ὅ,τι θέλεις, χωρὶς νὰ χῆρ τὴν ἄδεια κανέναν νὰ σέ πειράξῃ.

— Δέχομαι, εἶπε τ' ἀλάφι.

— Καὶ λέγοντας γονάτισε γιὰ νὰ χαμηλώσῃ, καθάλληκε ἡ Βασίλισσα καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀνέβηκαν στὸ ψηλότερο κορφοβούνι τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ, ὅπουθε ἔκρουε κάθε πρῶτ ὁ Ἥλιος. Ἐφεγγαν ἀκόμα τ' ἀστέρια ὅταν ὁ ἀφέντης ὁ Ἥλιος ζύπνησε καὶ βγήκε νὰ νυφτῆ, χωρὶς τῆς ἀχτίδες του. Ἀμα τὸν εἶδε ἡ Βασίλισσα, ἔπεσε στὰ γόνατά καὶ τοῦ φωνάζει τρεῖς φορές, περκακλώντας.

— Ἥλιέ μου καὶ τρισήλιέ μου ! Δός μου ἓνα παιδί κι' ἄς εἶναι καὶ κόρη, κι' ἔτσι δωδεκάριση πᾶρὲ μού τη.

Ὁ Ἥλιος γνώρισε τὴν ζακουμένη τὴ Βασίλισσα, ποῦ εἶταν ἡ πλειὸ ὡμορφὴ Βασίλισσα τοῦ Κόσμου, ἀπολάει μι' ἀχτίδα καὶ τὴν ἀρπάζει κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τὴ βᾶνει καθάλλα σ' ἄλλη ἀχτίδα καὶ τὴν ἀφίνει στὸν ἐξώστην τοῦ παλατιοῦ τῆς.

Σὲ λίγο βγήκε κι' ὁ Βασιλιάς, ποῦ δὲν τὴν εἶχε βρεῖ πλάι του, καὶ τῆς λέει :

— Κᾶτι πολὺ πρῶτ ζύπνησες σήμερα !

Ἔχομε πλύση, ἀντρα-βασιλιά μου, σήμερα, (τοῦ εἶπε αὐτὴ) καὶ βγήκα νὰ ζυπνήσω τὲς δοῦλες καὶ τὲς παρκαδοῦλες νὰ φορτώσουν τ' ἄπλυτα στὰ μουλάρια καὶ νὰ καταιβοῦν στὸ ποτάμι νὰ πλύνουν.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή δοῦλες καὶ παρκαδοῦλες φόρτωναν στὰ μουλάρια τ' ἄπλυτα καὶ ξεκινούσαν γιὰ τὸ ποτάμι, κι' ἔτσι μ' ἓνα ψεματάκι δικαιολογήθηκε, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε ὁ ἀντρας τῆς.

Νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ἡ Βασίλισσα ὕστερα ἀπὸ ἑννιά μῆνες, τὴν ἴδια ὥρα ποῦ ὁ Ἥλιος τὴν εἶχε ἀρπάζει μὲ τὴν ἀχτίδα του ψηλά ἀπὸ τὸ κορφοβούνι τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ, γέννησε μιὰ ἡλιοπρόσωπη κορασιὰ, ποῦ ἀπορούσαν ὁ Κόσμος μὲ τὴν ὡμορφιά τῆς. Χάρηκαν ὅλοι, ἀλλ' ἐκεῖνος ποῦ χάρηκε πλειότερο εἶταν — ὄχι ἡ Βασίλισσα — ἀλλ' ὁ Βασιλιάς, ποῦ δὲν ἤξερε τίποτε, γιὰ τ' ἡ Βασίλισσα στὴ μεγάλη τῆς χαρὰ εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη λύπη, γιὰ τὴν ὕστερα ἀπὸ δώδεκα χρόνια ὁ Ἥλιος θὰ τῆς τὴν ἔπαιρνε τὴ θυγατέρα.

Ἡ Βασιλοπούλα μεγάλωσε μὲ τῆς ὥρες. Οἱ ἡμέρες, οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες, ὁ χρόνος δὲν τὴν ἀνγνώριζαν. Στὰ πέντε χρόνια πᾶν στὸ σχολεῖο καὶ στὰ δώδεκα ξέσκόλιασε. Εἶταν ἀσύγκριτη στὴ ὡμορφιά καὶ φωστήρας στὸ νοῦ καὶ στὰ γράμματα, κι' ὅλος ὁ Κόσμος τὴ θαυμάζονταν. Ἀλλὰ ἡ μάνα τῆς, ἀφόντας ἡ Βασιλοπούλα δωδεκάρισε εἶταν στὰ φαρμάκια. Σ' αὐτὸ ἀπάνω πεθαίνει κι' ὁ Βασιλιάς, καὶ στὸ θρόνο κᾶθισε ἡ Βασίλισσα, ἀλλὰ ἡ λύπη τῆς εἶταν μεγάλη, ὄχι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὸ δωδεκάρισμα τῆς θυγατρός τῆς.

Παρηγοριῶνταν ὅμως καμμιὰ φυχὴ μὲ τὴν ιδέα ὅτι μπορούσε νὰ λησμονήσῃ ὁ Ἡλιος τὴν ἀπαίτησή του. Μιὰ μέρα ὅμως ἐκεῖ ποῦ ἡ Βασίλοπούλα περπατοῦσε στὸ περιβόλι, ἀκούει μιὰ φωνή, ποῦ ἔρχονταν ἀπὸ ψηλὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια.

— Πέ τῆς μάννας σου τῆς Βασίλισσας νὰ μοῦ στείλῃ ἐκεῖνο, ποῦ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια !

Ἡ Βασίλοπούλα πῆγε χαρούμενη στὴ μάννα της τὴ Βασίλισσα καὶ τῆς εἶπε γελαστὰ καὶ χαρούμενα :

— Μάννα μου καὶ Βασίλισσά μου! Σήμερα, ποῦ εἴμουν στὸ περιβόλι ἀκουσα μιὰ φωνὴ ἀπὸ ψηλὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια νὰ μοῦ λέγῃ :

«Πέ τῆς μάννας σου τῆς Βασίλισσας νὰ μοῦ στείλῃ ἐκεῖνο, ποῦ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια !»

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Βασίλισσα καταταράχθηκε καὶ καταπιερόθηκε ἔμεινε γιὰ κάμποση ὥρα συλλογισμένη κι' ὕστερὰ εἶπε στὴ θυγατέρα της τὴ Βασίλοπούλα :

— Αὐριο νὰ ξαναπῆς τὴν ἴδια ὥρα στὸ περιβόλι κι' ἔμα ξανακούσῃς τὴ φωνὴ νὰ σὲ ρωτᾷ καὶ νὰ σοῦ ζητᾷ ἀπάντηση νὰ τῆς ἀπολογηθῆς:—«Σὲ παρακαλεῖ ἡ μάννα μου νὰ τῆς δώκῃς μιὰ προθεσμία, γιὰτὶ δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐκεῖνο, ποῦ τῆς ζητᾷς».

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ἡ Βασίλοπούλα βγήκε στὸ περιβόλι κι' ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε μέσα στὰ λουλούδια ἀκούει τὴ φωνὴ πάλι, ποῦ τὴ ρωτοῦσε :

— Τῆς εἶπες τῆς μάννας σου τῆς Βασίλισσας ἐκεῖνο, ποῦ σοῦ εἶπα, καὶ τί σοῦ ἀπολογήθηκε ;

Κι' αὐτὴ τῆς ἀπολογήθηκε τῆς φωνῆς :

— Σὲ παρακαλεῖ ἡ μάννα μου νὰ τῆς δώσῃς μιὰ προθεσμία, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ, λέω, νὰ ζήτῃ, χωρὶς ἐκεῖνο, ποῦ τῆς ζητᾷς.»

Σὲ λίγο, ἔμα εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, μι' ἀχτίδα τοῦ Ἡλίου τὴν ἔρπαξε καὶ τὴν τράβησε πρὸς τὰ οὐράνια. Περιμένει ἡ καημένη ἡ Βασίλισσα νὰ γυρίσῃ ἡ θυγατέρα της ἀπὸ τὸ περιβόλι, περιμένει, στέλλει τὲς δοῦλές της καὶ τὲς παραδοῦλές της νὰ τὴ βροῦνε καὶ νὰ τὴν φέρουν, ἀλλὰ τοῦ κάκου ! Ὅλες γύρισαν κλαίοντας κι' ἀπαρηγόρητες.

Ἡ Βασίλισσα μοναχὰ γνῶριζε τί εἶχε γείνει ἡ θυγατέρα της, κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι νόμιζαν ὅτι θὰ βρεθῆ πουθενὰ, αὐτὴ κατὰπινε τὰ δάκρυά της καὶ δὲν ἔλπιζε τίποτε ! Μόνο ἔκλεισε τὲς θύρες, ἔβαψε τὸ παλάτι μαῦρο καὶ δὲ δέχονταν κανένα. Πέρασαν χρόνια, καὶ μιὰ πρωινὴ, σύνταρα, ἐκεῖ ποῦ εἶχε βγῆ στὸν ἐξώστη καὶ ἐκαρτεροῦσε τὴ χαραυγὴ νὰ φανῆ, περνάει ἐν'ἀλάφι ἀπὸ κοντά, Ἄμα τὸ κατάλαβε τοῦ λέει :

— Καλὸ μου Ἀλφρί, μπορεῖς νὰ μ' ἀντιβῆς; τὸ γληγορότερο σ' ἐκεῖνο τὸ ψηλὸ βουνό, ποῦ βγαίνει ὁ Ἡλιος ;

— Σε βγάξω, (τῆς εἶπε) ἀλλὰ τ' εἶναι ἡ πληρωμὴ μου;

— Ἡ πληρωμὴ σου; (τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ Βασίλισσα) Ν' ἀρχεσαι μέσα στὸ βασιλικὸ μου τὸ περιβόλι χειμωνοκλόκαιρο καὶ νὰ τρῶς ὅ,τι θέλῃς, χωρὶς νύχνη κανέναν ἀδεικ νὰ σὲ πειράξῃ. . .

— Δέχομαι, (τῆς ἀπολογήθηκε τ' Ἀλλάφι) ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: νὰ μὴ σὲ ξαναχάσω, ὅπως κι' ἄλλη μιὰ φορά!

— Ἐσὺ εἶσουν καὶ τότε;

Τὸ ρώτησε.

— Ἐγώ..

Τῆς ἀπολογήθηκε αὐτό.

— Δὲ σὲ φταίω ἐγώ, (τοῦ εἶπε ἡ Βασίλισσα) χάθηκε, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Μπορεῖ καὶ τώρα νὰ χαθῶ, ἀλλὰ ἐπὶ ξέρεις τὸ μέρος, κι' ἂν τύχῃ καὶ χαθῶ, εἶλ ἐδῶ κι' εἶλ σὲ ἰδῶ, θὰ δικτάξω νὰ σὲ μπιάσουν στὸ περιβόλι.

Δέχτηκε τ' Ἀλλάφι, κι' ἡ Βασίλισσα ρίχτηκε στὴ ράχη του καὶ σὲ λίγη ὥρα βρέθηκαν στὴ ψιλοτέρα κορφή τοῦ βουνοῦ. Πέρασε λίγη ὥρα καὶ νὰ σου ὁ ἀρέντης ὁ Ἥλιος βγήκε νὰ νικτῆ, χωρὶς τὲς ἀχτίδες του.

Ἄμα τὸν εἶδε ἡ Βασίλισσα ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τοῦ φώναξε τρεῖς φορές παρακαλῶντας:

— Ἥλιε μου καὶ τρισήλιε μου! Λυπήσου με καὶ στεῖλέ μου τὴν κόρη μου νὰ τὴν ἐδῶ, γιὰτὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν καημὸ μου!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ρίχτηκε πάλι στὴ ράχη τοῦ Ἀλαφιοῦ καὶ γύρισε πίσω σπιτί της, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δούλους της καὶ τοὺς παραδούλους της.

Πέρασε καιρὸς κι' ἡ Βασιλοπούλα δὲ φαίνονταν. Ἡ Βασίλισσα ἀπελπίστηκε κι' ἔπεσε νὰ πεθάνῃ. Ἀλλὰ κι' ἡ Βασιλοπούλα στενοχωριῶνταν πολὺ κι' ὅσα κλάτῃς ἔκανε ὁ πατέρας της ὁ Ἥλιος, ὅλα χαμένα πῆγαιναν καὶ τίποτε δὲν τὴν εὐχριστοῦσε. Κάθονταν ὅλη μέρα κι' ἔκλαιγε κι' ἔλεγε:

— «Ὅπως καίγεται τῆς μαννούλας μου ἡ καρδιά, ἔτσι νὰ καγοῦν ὅλα τὰ καλὰ τοῦ πατρός μου τοῦ Ἥλιου!»

Σὲ κάμποσον καιρὸ ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ περιβολιοῦ τοῦ Ἥλιου κάηκαν, ἀπὸ τῆς κατάρης τῆς Ἡλιοπούλας — ἀπὸ τώρα θὰ τὴ λέμε Ἡλιοπούλα — καὶ ξεράθηκαν. Ὁ Ἥλιος βλέποντας τὸ περιβόλι του στεγνωμένο θύμωσε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ κίψῃ τὸν περιβολάρι μὲ τὲς φλόγες του. Ὁ περιβολάρης, ποῦ εἶχε ἀκούσει τὴν Ἡλιοπούλα νὰ καταριέται τὰ καλὰ τοῦ πατρός της τὸ μαρτύρησε στὸν Ἥλιο, ἀλλ' ὁ Ἥλιος δὲν πίστευε καὶ πάῃ καὶ κρύφτηκε γιὰ ν' ἀκούσῃ, κι' ἐκεῖ ποῦ εἶταν κρυμμένος, ἀκουσε ἀληθινὰ τὴ θυγατέρα του ποῦ χτενίζονταν καὶ καταριῶνταν:

— «Όπως καίγεται τῆς μαννούλας μου ἢ καρδιά, ἔτσι νὰ κχοοῦν καὶ τοῦ πατρός μου τοῦ Ἡλίου τὰ καλὰ !»

Καὶ λέγοντας τὲς κατῆρες, ἔρριχνε τ' ἀποχτενίδικ ψηλὰ ἀπὸ τὸ παρκοῦρι τοῦ παλατιοῦ στὸ περιβόλι.

Ἀκούοντας αὐτὲς τὲς κατῆρες ὁ Ἡλιος δὲν εἶπε τίποτε, κι' ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὴ θυγατέρα του στὴ μάννα τῆς τὸ πρωὶ μὲ τὴν πρώτη του ἀχτίδα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε προσκαλεσμένο στὸ δεῖπνο τὸ Φεγγάρι, γιὰτὶ εἶταν χασοφεγγαριά. Τὴ στιγμὴ ποῦ ἔμπαινε στὴν τραπεζαρία τὸ Φεγγάρι μὲ κᾶμπος ροῖδα στὴν ποδιά του, γλυστράει ἕνα ροῖδο, πέφτει κατχοῦς κι' ἀνοίγει σὲ δυὸ κομματια.

Ἄμα εἶδε ἡ Ἡλιοπούλα τὸ ροῖδο κομματιασμένο, ἀνκοστέναξε μῆσα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια τῆς κι' εἶπε:

— Ἔτσι σκίζεται κι' ἐμένα ἡ καρδοῦλα μου ἀπὸ τὸν πόνο τῆς μάννας μου !

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τ' ἔχεις, κόρη μου ; (Τὴ ρώτησε ὁ Ἡλιος) Τί σὲ πονεῖ ; Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω ;

— Δὲ θέλω ἄλλο, πατέρα μου, ἀπολογήθηκε ἡ Ἡλιοπούλα, παρὰ νὰ μὲ στείλῃς στὴν κακομένη τὴ μάννα μου, ποῦ τὴν ἔβλεπα φῆς ὀληνύχτα στὸν ὕπνο μου ! Ποιὸς ξέρεῖ τί νὰ κάνῃ ἡ μαννούλα μου, χοῦρὶς ἐμένα, ποῦ μ' ἀχοποῦσε τόσο

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ

Συκοκνήθηκε τὸ Φεγγάρι καὶ λέει τοῦ Ἡλίου :

— Ἀδερχφέ, δὲν τὸ λυπᾶσαι τὸ κακομοῖρο ; Στεῖλέ το στὴ μάννα του νὰ παρηγορηθῇ . . . Ἐέρεῖς πῶς ἀν δὲν τὴν στήλῃς ἀπόψε θὰ πεθᾶνῃ ἡ μάννα του.

Συκοκνήθηκε κι' ὁ Ἡλιος κι' εἶπε στὸ Φεγγάρι :

— Πῶς νὰ τὴ στείλω ἀπόψε νύχτα ; Δουλεύουν τὴ νύχτα οἱ ἀχοτίδες μου ; Τὴ στέλλεις ἐσοῦ μὲ τὲς δικές σου ;

— Πῶς νὰ τὴ στείλω μὲ τὲς δικές μου, (ἀπολογήθηκε τὸ φεγγάρι) ποῦ ἀπόψε δὲ θὰ βγῶ καθόλου καὶ μονάχο τὸ πρωῖνὸ-σύνταχο θὰ βγῶ σὰ ρχομματάκι ψηλὸ ; Νὰ εἰμουν ἀκέριο εὔκολα σῶκανα τὴ χάρη

Τότε ὁ Ἡλιος προσκόλεσε ὄσα ζῶα εἶχε στὸν κῆπό του, γιὰ νὰ ἰδῇ μὲ ποῖο μποροῦσε νὰ στείλῃ τὴ θυγατέρα του στὴ μάννα τῆς τὴν ἴδικ νύχτα, γιὰ νὰ τὴν προφτάσῃ ζωντανή,

Παρουσιάστηκαν τὰ ζῶα στὸν Ἡλιο μὲ τὴν ἀράδα. Πρώτες παρουσιάστηκαν οἱ Λάμιες. Τοῦς λέγει ὁ Ἡλιος :

— Λάμιες μου καὶ χρυσολάμιες μου, ποῖὰ ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ πάῃ τὴ θυγατέρα μου ἀπόψε στὴ μάννα τῆς, πρὶν νὰ βγῇ ὁ Λυγορινός ;

— Ἐγώ !

Ἀπολογήθηκε μιὰ Λάμια, ἡ δυνατώτερη ἀπ' ὅλες :

Τότε ὁ Ἥλιος τὴ ρώτησε :

— Ἄν πάρης στὴ ράχη σου τὴν κόρη μου, γιὰ νὰ τὴν πᾶς στὴ μάνα της καὶ παινάσῃς στὸ δρόμο, τί θὰ φᾶς ;

— Αὐτὴ τὴν ἴδικ !

Ἀπολογήθηκε ἡ Λάμια.

— Κι' ἂν διψάσῃς, τί θὰ πιᾶς ;

Ἐκκαρρώτησε, ὁ Ἥλιος.

— Τὸ αἷμά της !

Ἐκκαπολογήθηκε πάλι ἡ Λάμια.

Περουσιάζτηκαν ὕστερὰ ἀπὸ τὴ Λάμια οἱ Ἄρκουδες, κι' οἱ Λύκοι, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ τὰ ἴδικ εἶπαν, ἕπως κι' ἡ Λάμια.

Ἦστερὰ περουσιάζτηκαν τ' Ἀλάφια.

Τὰ ρωτᾷ ὁ Ἥλιος :

— Ἀλάφι μου, χρυσαλάφι μου, ποῦ ἀπὸ σῆς μπορεῖ νὰ πάῃ ἀπόψε τὴ θυγατέρα μου στὴ μάνα της, πρὶν νὰ βγῆ ὁ Αὐγερινός ;

— Ἐγώ.

Ἀπολογήθηκε ἐν Ἀλάφι, τὸ καλύτερο καὶ τὸ δυνατώτερο ἀπ' ὅλα.

Τότε ὁ Ἥλιος τὸ ρώτησε :

— Ἄν πάρης στὴ ράχη σου τὴν κόρη μου, γιὰ νὰ τὴν πᾶς στὴ μάνα της καὶ παινάσῃς στὸ δρόμο, τί θὰ φᾶς ;

— Πράσινο-χλωρὸ χορτάρι.

Ἀπολογήθηκε τὸ Ἀλάφι.

— Κι' ἂν διψάσῃς τί θὰ πιᾶς ;

Ἐκκαρρώτησε ὁ Ἥλιος.

— Νεράκι ξάστερο καὶ δροσερό . . .

Τότε πᾶρὲ τὴ καὶ τρέξε καὶ νὰ τὴν πᾶς ἀπόψε πρὶν βγῆ ὁ Αὐγερινός, γιὰ τὴ στιγμὴ, ποῦ θὰ βγῆ ὁ Αὐγερινός ἡ μάνα της θὰ πεθάνῃ, ἂν δὲν προφτάσῃς νὰ τᾶς τὴν πᾶς . . .

— Ἐσκυφε τ' Ἀλάφι, ρίχτηκε στὴ ράχη του ἡ Ἥλιοπούλα καὶ στὴ στιγμὴ Ἀλάφι καὶ Ἥλιοπούλα ἔγειναν ἄφαντα.

Στὸ δρόμο ποῦ πᾶγανικαν πείνασε τ' Ἀλάφι. Γυρίζει καὶ λέει στὴν Ἥλιοπούλα :

— Πεινώ καὶ θὰ κατσίβω στὸν κρεμὸ νὰ βρῶ πράσινο-χλωρὸ χορτάρι, κι' ἐπειδὴ δὲ μπορῶ νὰ κατσίβω ἔχοντάς σε στὴ ράχη μου, κατσίβα κι' ἀνάιβα σ' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ στάσου αὐτοῦ ἀπάνω ὡς ποῦ νὰ γυρίσω.

Κατσίβηκε ἡ Ἥλιοπούλα ἀπὸ τ' Ἀλάφι κι' ἀνέβηκε στὸ δένδρο, καὶ τ' ἀλάφι πᾶν γιὰ τὸν κρεμὸ.

Σὲ λίγο νά σου καί περνάει μιὰ Λάμια.

— Κάπου μοῦ μυρίζει ἀνθρώπινο κρέας !

Εἶπε κι' ἀμέσως ζυγώνει στό δένδρο. Βλέπει τήν Ἡλιοπούλα καί τῆς λέει:

— Καταίθα κάτω, κόρη μου, νά σέ φιλήσω, ποῦ εἶσαι ἔτσι ὡμορφη.

— Δέν καταibaίνω (τῆς εἶπε ἡ Ἡλιοπούλα) γιατί θά μέ φῆς...

— Νά πάθω νά γένω... (ἀπολογήθηκε ἡ Λάμια) Ἐγὼ νά φάω μιὰ τέτοια ὡμορφη κορασιά ;

— Πολύ καλὰ (τῆς εἶπε ἡ Ἡλιοπούλα) θά καταibaῶ, ἀλλά δέ μπορῶ νά καταibaῶ στά σκοτάδια. Πήγαινε ὅπου ἔχεις δουλειά καί τῆ στιγμή ποῦ θά βγῆ ὁ Αὐγερινός ἔλα καί θά καταibaῶ.

Ἡ Λάμια ἐπίστευσε κι' ἔφυγε, γιά νά γυρίσῃ τήν ὥρα, ποῦ θάβγαине ὁ Αὐγερινός.

Ἄναμερῶντας ἡ Λάμια, ἤρθε τ' Ἀλάφι, πῆρε τήν Ἡλιοπούλα καί πάει.

Δέν πέρασε πολλή ὥρα καί τὸ καημένο τ' Ἀλάφι ἄρχισε νά διψᾷ.

Λέγει στήν Ἡλιοπούλα !

— Διψῶ καί θά καταibaῶ στόν κρεμό, ποῦ εἶναι μιὰ ξάστερη καί δροσερή βρυσούλα νά πιῶ νά ξεδιψάσω. Καταίθα ἀπό πάνω μου, καί ἀνάιθα σ' αὐτό τὸ δέντρο, ὡς ποῦ νά γυρίσω.

Καταίθηκε ἡ Ἡλιοπούλα, ἀναίθηκε στό δέντρο, καί τ' Ἀλάφι τράβηξε γιά τὸν κρεμό.

Εἶχε-δέν-εἶχε καταibaῆ στόν κρεμό τ' Ἀλάφι καί νά σου μιὰ ἀρκούδα ποῦ περνοῦσε.

— Μοῦ μυρίζει ἀνθρώπινο κρέας, εἶπε, καί σηκόνοντας τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸ δέντρο, εἶδε τήν Ἡλιοπούλα.

— Καταίθα κάτω, κόρη μου, νά σ' ἀγκαλιάσω καί νά σέ φιλήσω, γιατί ὁμοιάζεις μέ μια κόρη μου, ποῦ μῶχει, πεθαίνει...

— Εὐχαριστῶ πολὺ γιά τήν ἀγάπη σου, (τῆς ἀπολογήθηκε ἡ Ἡλιοπούλα) ἀλλά δέ μπορῶ νά καταibaῶ, γιατί ἡ μάνα μου ἡ Λάμια, ποῦ κατέθηκε στόν κρεμό νά πιῇ νερό, μοῦ εἶπε νά μὴ καταibaῶ πρὶν ἔρθῃ αὐτή.

Ἐκεῖνη τῆ στιγμή ἔφτασε κι' ἓνας λύκος καί ζύγωσε κι' αὐτός νά λάβῃ μερίδι ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς Ἡλιοπούλας.

Ἡ Ἀρκούδα ἄρχισε ν' ἀναibaίνη τὸ δέντρο. Ἡ Ἡλιοπούλα τρώμαξε καί φώναξε :

— Γλήγορα μάνα μου Λάμια, πρόστασε ! Μι' ἀρκούδα κι' ἓνας λύκος μέ κιντυεύουν !

Ἀκούοντας ἡ Ἀρκούδα καί ὁ Λύκος αὐτὰ τὰ λόγια φοβήθηκαν κι' ἔφυγαν τρεχᾶτοι, ἀλλά τὰ ἤκουσε καί τ' Ἀλάφι κι' ἔτρεξε καί αὐτὸ στή στιγμή τήν ἀρπαξε καί ξεκίνησε πάλι τὸ δρόμο του.

Πήγαν, πήγαν, πήγαν, πέρασαν βουνά, λόγγους, κάμπους, πλάγια, ποτάμια και νεροσυρμές, κι' έφτασαν στο μυυρόντυτο παλάτι τής μάνας της τής Βασίλισσας. Έβλεπε την ώρα, κόντευε να κρούξη ο Αύγερινός, κι' ή Βασίλισσα ψυχμαχχε και χολογούσε όλο τ'ό παλάτι από τ'ό βογγητά της κι' οί δούλες της και οί πρκαδούλες της πήγαιναν πέρα-δώθε με τ'ό δαδιά άνχημένα.

Ο πετεινός του παλατιού την έννοιωσε πρώτος τή Βασιλοπούλα, πούρχονταν και λάλησε :

— Κικιρίκουσουσου ! Άνοιξτε τ'ό θύρες, για ν'χμπη ή Βασιλοπούλα, που έρχεται.

Άκουσε ή ψυχμαχχούσα ή Βασίλισσα τ'ό λόγια του πετεινού κι' είπε :

— Άν λ'όσ: άλλθεις, πετεινέ μου, θ'ό σ'ό θρέφω όλο σιτάρι καθαρισμένο και δ'έν θ'ό σ'ό σράξω ποτέ.

Έστερα από τόν πετεινό την έννοιωσε τή Βασιλοπούλα που έρχονταν κι' ο σκύλλος και γκούγισε :

— Γκ'όβ-γκ'όβ-γκ'όβ ! Άνοιξτε τ'ό θύρες για ν'ό μπ'όμέσα ή Βασιλοπούλα πούρχεται . . .

Άκουσε ή ψυχμαχχούσα ή Βασίλισσα και τ'ό λόγια του σκυλλίου κι' είπε :

— Άν λ'όσ: άλλθεις, σκύλλε μου, θ'ό σ'ό θρέφω καθ'όριο φωμί και κρέας όσον καιρό κι' άν ζήσης.

Έστερα από τόν σκύλλο την έννοιωσε και τ'ό γουρούνι και γκούγισε:

Γκούγ-γκούγ-γκούγ ! Άνοιξτε τ'ό θύρες για ν'χμπη μέσα ή Βασιλοπούλα πούρχεται :

Άκουσε ή ψυχμαχχούσα ή Βασίλισσα και τ'ό λόγια του γουρούνιου κι' είπε :

— Άν λ'όσ: άλλθεις, γουρούνι μου, θ'ό σ'ό θρέφω όλο πίτουρα και κολοκύθια και δ'έν θ'ό σ'ό σράξω, όσον καιρό κι' άν ζήσης.

Άμα έφτασαν στην εξόθουρα, τ'ό Άλάφι γονάτησε και κατέβηκε ή Βασιλοπούλα, κι' έρχισε με τ'ό κέρκτά του να χτυπάη τή θύρα αντούγγ-ντούγγ-ντούγγ !»

— Ποιός χτυπάει ; (ρωτ'όν από τ'ό παλάτι) όποιος κι' άν είναι ός τραδ'όξη τ'ό όρ'όμο του, γιατί έχουμε έρωστη τή Βασίλισσα και δ'έν δεχόμαστε κανέναν.

— Άνοιξε, φωνάζει ή Βασιλοπούλα, είμαι εγώ !

Οί δούλες κι' οί πρκαδούλες τή γνώρισαν από τή φωνή της και κατασυντρίφτηκαν ός που να κατιβ'όν ν'ό ανοίξουν. Την έρπαξαν στην άγκαλιά και την πήγαν στη ψυχμαχχούσα τή μάνα της. Έβλεπε τή στιγμή λίγο έλειπε να βγη ο Αύγερινός. Η Βασίλισσα άνοιξε τ'ό μάτια της και βλέποντας τή θυγάτηρα της, την έρπαξε στην άγκαλιά κι' έγεινε στή στιγμή καλά !

Όλη ή λύπη γύρισε σ'ό χερ'ό και τ'ό κλάματα σ'ό τραγούδια και σ'ό χορούς κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.